

důvody slušnosti. Žalobkyně učinila v žalobě návrh, by její manžel byl odsouzen platiti jí výživné, odůvodňujíc to jen tím, že jest tělesně sešlou následkem nemoci, a tvrdila dále, jaké jmění a příjmy žalovaný má, a nabídla o tom důkazy, které nižší soudy následkem odlišného právního názoru neprovedly. Zůstalo tudíž i tu řízení následkem mylného právního názoru nižších soudů kusým a neúplným (§ 496 čís. 3 a § 513 c. ř. s.). Bylo proto nutno zrušiti rozsudky nižších soudů podle §§ 503 čís. 2 a 510 c. ř. s. a věc vrátiti soudu první stolice, ovšem jen, pokud jde o výrok rozvodový z viny manželčiny a odepření výživného podle zmíněného dvor. dekretu. Bude pak na prvním soudu, bez jehož spolupůsobení nebylo lze doplnění provésti, by důkaz listinami o pravdivosti urážek a důkaz o pravosti listin předložených srovnáním písma nařídil formálním průvodním usnesením a by zjistil, zda jsou tu podmínky vyživovací povinnosti podle dvor. dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s. a by zjistil výši jmění a příjmů manžela a podle toho pak podle slušnosti vyměřil výživné manželce, ovšem bude-li opětně na její spoluvinu uznáno. Vzhledem k tomu nebylo nutno obírat se dalšími dovolačními důvody.

Čís. 9158.

S hlediska § 530 čís. 7 c. ř. s. lze straně přičísti jen zavinění, jehož se dopustila za sporu, nikoliv však nedopatření (založení listiny) před sporem.

(Rozh. ze dne 5. září 1929, Rv II 646/28.)

Žalobu o obnovu řízení z důvodu § 530 čís. 7 c. ř. s. procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Podle § 530 druhý odstavec c. ř. s. nemůže se obnovy podle § 530 první odstavec čís. 7 c. ř. s. dovolávati, kdo neuplatňoval z nedbalosti již v dřívějším řízení okolnosti, tvořící základ obnovy. Jest proto vyloučena z dobrodiní tohoto mimořádného právního prostředku strana liknavá a bezstarostná, najmě ta, která se nepřipravila náležitě ke spornému jednání ať již po stránce skutkové, ať po stránce důkazní (Sbírka Nowak čís. 633 a čís. 4924 sb. n. s.). To ovšem předpokládá zavinění strany obnovy se domáhající. Nevěděl-li však žalobce o založené listině, nemohl jí vésti důkaz a nemohl tvrditi, že Rudolf P. vlastní rukou na ní stvrdil, že podíly petrolejové byly koupeny jím a Rudolfem P-em na společný účet. To mohl učiniti teprve po objevení listiny, o níž dříve beze své viny nevěděl. Zavinění nelze tudíž Filipu B-ovi přičítati ani proto, že založil dopis do cizího fasciklu, neboť, třebaže jako obchodník měl povinnost vésti v pořádku knihy a korespondenci s péčí řádného

obchodníka, jest nicméně nedopatření to z drahné doby před zahájením sporu, nikoli za sporu, pro spor nerozhodné, neboť tu přichází v úvahu jen zavinění, jehož se strana dopustila za sporu, v němž měla listiny užiti, ale, nevědouc o ní, jí nepoužila. Stalo-li se jí nedopatření v tomto směru ještě před sporem, takže za sporu o listině nevěděla buď vůbec, tedy ani, že existuje, neb aspoň nevěděla, kde jest, takže jí najíti nemohla, nelze jí to přičítati, neboť před sporem nebyla proti odpůrci povinna k žádné péči. B. si vedl v roce 1919 knihy a korespondenci sám a v této popřevratové době následkem změny poměrů státoprávních a valutových mohl při svém stáří býti v rozrušení, jež tvrdí a jež vedlo snadno k nedopatření v uschování korespondence, založením dopisu do nepravého svazku spisů, za to však není nikomu zodpovědným, nýbrž byl by zodpovědným teprve, kdyby za sporu listina jeho vinou byla se mu ztratila. Posoudil tedy odvolací soud případ po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) nesprávně. Jest proto uznati, že žalobce Filip B. bez své viny nemohl použití zmíněného dopisu ve sporu hlavním před ukončením ústního líčení (§ 530 druhý odstavec c. ř. s.).

Čís. 9159.

Při procesních úkonech jest dbáti času místního, nikoliv středoevropského, předpokládajíc, že se soud řídí správným místním časem, nikoliv hodinami, jež se podstatně uchylují od správného místního času.

(Rozh. ze dne 6. září 1929, Rv I 186/29.)

Procesní soud první stolice (okresní soud v R.) uznal podle žaloby rozsudkem pro zmeškání žalovaného. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolací soud zjišťuje, že dne 3. září 1928 šel Dr. C. jako zástupce žalobkyně k soudu k líčení na 9 hod., po krátkém čekání přišel do kancelářské místnosti soudce Dr. V-a, a, když na kostelní věži bilo 9 h., vyvolal Dr. V. věc, žalovaná strana přítomna nebyla, pak mluvil svědek se soudcem několik minut, a na to vyvolal soudce věc ještě jednou, prošel čekárnou až ke schodišti, ani tuto žalovaná strana přítomna nebyla. Soudce Dr. V. řídil se podle hodin na kostelní věži, vyvolával obyčejně dvakráte, a po prvním vyvolání říkal, »no pět minut ještě počkáme«. Na základě svědectví Dr. Jana H-a má soud za prokázáno, že Dr. H. jako zástupce žalované strany přijel dne 3. září 1928 k líčení na 9 hod. nařízenému do R. autem a ve 3/4 na 9 h. šel k soudu a čekal v čekárně před síní čís. 2 společně se stranou, když bylo na jeho hodinkách krátce před 9 1/4 h. vešel do síně čís. 2 a ptal se jednoho úředníka, kdy bude jeho věc vyvolána, a ten odpověděl, že byl vynesena rozsudek pro zmeškání. Pak přišel přednosta soudu a řekl, že byl vynesena rozsudek pro zmeškání a poslal zřízence podívat se na kostelní hodiny a ten pak hlásil, že ukazují 9 1/2, a přednosta soudu řekl, že pro něho jsou rozhodné věžní hodiny. Na to svědek na poštovním úřadě zjistil, že věžní hodiny proti obvyklému